

vaene, sest Jumimalaga jätes ei teadnud onni temmale muud middagi sõvida kui agga: „Öppi heaste omma ammetit, kirjuta saggedaste ja tulle terwelt taggas!“ — mitte lühhematki Jummala sõnna ei mõistnud ta temmale juhhatamiseks kasa anda. „Eesimesel ösel maggas Karel omma kadundis iissa weskis. Vanna Jürri könneles temmaga omma norest pölvrest ja kuidas Jummal waggade kinnituseks ja abiks on. Teisel hommikul satis ta tedda veel mõnne versta maad möda maanteed, ja enne kui lahkusid, ollid Jürri viimised sõnnad: „Jummala arm olgu sinnuga, mo armas poeg;“ ja Karel reisis eddasj, ühhest paigast teise, ja kus tööd nöödis, wöeti tedda hea melega waastu. Jummal olli temmale kenna jumme ja lahke mele annud, ka olli ta omma ammetis terrane. Ommeti ta ei olnud ühhegi wesski peal ennam kui kolm kuud ammetis, sest ennamiste satis igga perremees tedda nende sõns naodega minnema: „Noormees, mul on kül kabju sind ärra sates, olled tru mees ja moistad omma

ammjetit, agga sa ei wöi mitte kaardimängimist mahha jäta, sa unustad selle körivas weskit ja ammetit, sepärrast ei aita muud, kui pead eddasj minnema!“ Ja nönda kuidas ta allati kaartide peale watis, wahtis ta ka tüdrukute silmi. Vättimaal tahtis ta ühhe möldri tüttart kossida. Jäsal olli se priske ja hakkaja noormees, kellel omma maal ka wesski olli, mele järrel. Kui pruut ärratundis, et peigmees kaardimängia olli, passus ta: Karel jäta kaardimängimist mahha, nisuggust Jummal ei armastata. Ta jättis siis tükkiks ajaks sedda pahha tööd mahha, ja kui ta jälle kaardid välja wöttis passus pruut: „Karel mis armastus se on, kui sa mitte minnugi pärast kaardimängimist ei tahha mahha jäta.“ Siis wihestas ta ja ütles: „Ma ei tahha mitte emmad pükstd naese jalga anda, parren lähhen omma teed. Prudi issale, kes temmaga selle pärast könneles, waatas ta nisammuti. Teisel hommikul piddi agga jälle kimpu selga wötma ja eddasj minnema, sest kaardid ollid temmal arm-